

Evangeliets utbredelse blandt indianerne

Arbeidet i det sydlige Syd-Amerika

Ved et overblik over sydparten av Syd-Amerika, så må det sies at evangeliet har vunnet en stor seir i disse senere år, særskilt i de siste 20 år. Katolikene er nok spesielt opmerksom på dette faktum, og har begynt en sterk propaganda, som de kaller omissions katolica. Men faktum er nu at evangeliet har hatt tid å synne folket hva det er, samt dets underbare helbredende samfunns-makt, som opreiser de falne. Der-til kommer de mange prestes og munkers som er blitt frelst og som uforferdet idag forkynner evangeliet, dog ikke uten forfølgelse. Her kan også nevnes biskopen av Cochabamba i Bolivia, som blev innsatt 1924, og som senere på sin ferd til Rom blev så forferdet over syndens velde hos statholderen i Roms nærhet, at han likeså gjerne tok inn til metodistene i Rom og blev en evangeliets forkynner istedetfor pavenes prelat. Ja slik går det i Syd-Amerika idag.

Paraguay har ånske mange misjonærer, og endel troende Argentina har sett en stor opvåkning, og ganske mange misjonærer er kommet hit de senere år. Her fins også en viss tendens til at de innfødte vil begynne arbeidet for egen regning med å sprede evangeliet. Her har arbeidet sig frem mange ganske store forsamlinger til idag. Det ser lyst ut på mange områder; men da landet er så usigelig stort, mangler det meget på at det har tilstrekkelig med misjonærer. Mange store byer har ingen arbeidere og da langt mindre landsbygden. Nord i landet og helt syd er man dårligst stilt. I de senere år er dog noe gjort for indianerne, og

det ser lyst ut blandt dem også. Indianerne finnes jo helst i Nord og helt Syd. Her kunde jo bli gjort meget, om den argentinske befolkning virkelig våknet op for den anledning de har til å sprede evangeliet. Den største feil har lagt hos misjonærene som har utvirket at misjonsarbeidet er et arbejde som skal betales godt, og med fremmede penger. Om de hadde blitt lært å yde, skulde de ha gjort meget mer. Ingen er så fattig at de ikke kan yde. Det er jeg blitt overbevist om ved vårt arbeid blandt indianerne her. De yder nemlig mer enn noen menighet jeg kjenner i Argentina. Nu er det jo ikke så mange som jeg kjenner just nu. Her finnes endel

pinsemenigheter, grodd op ved de innfødtes egen hjelp, samt endel russiske pinsevenner.

Uruguay er just likt Argentina. I Syd-Brazil er der mange evangeliske, der fins den tyske frie lutherske kirke, som har et medlemstall på 100,000. Der er ganske mange tyske baptister. Brazilere er meget lett bevegelig overfor den evangeliske tro, så der fins ganske mange evangeliske kristne i Syd-Brazil. Der er en gyllen anledning til å sprede evangeliet, og å søke å få ut en braziliansk flokk av evangelister til å tjene sitt folk. Ja, hvilken underbar seir evangeliet har vunnet i Syd-Amerika!

Berger N. Johnsen.

På Chiriguano indianernes nordligste territorium i Argentina

Embarcacion, F. C. C. N. A. 5. septbr. 1932.

Elskede misjonsvenner. Guds fred!

Jeg vil gå frem for ditt Åsyn og bakker vil jeg fejne. Dore av kobber vil jeg senderbryte, og bomme av jern vil jeg senderbuge. Esaias 45, 2 v.

Snart tre måneder er allerede gått siden jeg sist skrev til «Misjons-Rosten», ja tiden iler avsted og vi med den. «Snart er vi hjemme og står for tronen, hvad gjør det da om solen har oss brent?»

Dog mens vi venter på dette salige håp og åpenbarelsen av den store Guds og vår Frelser Jesu Kristi herlighet. (Titus 2, 13), så vil vi, mens vi venter — være i virksomhet for vår Herre og mester og redde sjele for ham som har kjøpt dem så dyrt med sitt blod.

Har denne gang tenkt å skrive om en reise til Chiriguano-Indianernes nordligste territorium i Argentina. Jeg har jo skrevet for i bladet at min hensikt var å åpne virksomhet ved Bolivias grense, dog visste jeg ikke akkurat stedet da jeg aldri for har vært så langt nord. Nu vet jeg det, og jeg vil nu ta eder med på en reise ditop — jeg mener altså at dere kan følge med mig i tankene — så vil dere få et lite innblikk i hvordan det ser ut deroppe blandt disse indianere.

Det er nu snart en måned siden jeg reiste ditop. Forst tok jeg med toget til en by som heter Tartagal, der er beliggende ca. 85 km. herfra. Der bor det en engelsk misjonær som arbeider med sine hender for et oljekompani (Standard Oil Co.) mens han på samme tid virker som misjonær i sin fritid. Jeg arbeidet også i ca. tre måneder ved nevnte kompani sist jeg var i Argentina, da bodde jeg hos denne ovennevnte misjonær og jeg var således kjent i byen Tartagal fra for.

Det var også min hensikt med mitt besøk denne gang i Tartagal å søke et midlertidig arbeide ved Standard Oil, ti de midler vi har fått hittil har på langt nær ikke strukket til, og når min gamle broder Paulus ikke holdt sig for god til å arbeide med sine hender når det trengtes, så gjør ikke jeg det heller.

Det viste sig imidlertid at det denne gang var nytteløst å søke noe arbeide der, da det her, som overalt i verden nu, er innskrenket drift på grunn av de dårlige tider som også gjør sig gjeldende i Argentina. Dog forstår jeg nu

Forts. 4. side.

JEG VAR NØKEN OG I KLÆDTE MIG

Hvad I har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har I gjort mot mig.

(Matt. 25, 40.)

Det er vår Herre Jesus selv som uttaler de ovenfor siterte ord. Og han viser i dette kapitel hvor sterkt han tar del med de som lider nød, både når det gjelder hunger, tørst, nøkenhet, sykdom og trengsler. Ja, så inderlig tar Herren del i sine utvalgte lidelser, at han føler deres lidelser som lagt på sig selv. Og så sant vi er ett med ham er vår smerte hans smerte.

Som sanne kristne skulde vi se det som en nådens forrett å få være med å rekke en hjelpende hånd til de som er i nød. Det skulde være anledninger vi med beghjærighet traktet efter; for hvad sier ikke Jesus selv videre i kapitlet: Jeg var hungrig, I gav mig å ete. — Jeg var tørstig, I gav mig å drikke. — Jeg var nøken, og I klædte mig. — Jeg var syk, og I så til mig. O.s.v.

De rettferdige frukter er åpenbare og munner ut i praktiske tiltak. Og de virkelig gode gjerninger kommer som en umiddelbar følge av vandringen i Mesterens fotspor. Den som ser Guds nådes rikdom og sin gjernings fattigdom, den er sig ikke selv bevisst at han gjør noe stort eller godt. Vandringen med Jesus gjør kjærlighetsgjerningen til en natursak.

Derfor kommer også de rettferdige spørsmål:

— Når så vi dig syk eller i fengsel og kom til dig?

Og svaret lyder:

— Sannelig sier jeg eder: Hvad I har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har I gjort mot mig.

Det var med tanke på mange av de nødlidende i Finnmark og Nord-Norge forøvrig at disse ord ringet i mine øren: Jeg var nøken, og I klædte mig. —

Og nettopp nu er tiden inne til å gjøre forberedelser av innsamling til trengende. Det er så at anledningen til å gjøre godt å lide er forhånden; men ikke desto mindre er den høitid vi nu går imøte — julehøitiden — i menneskenes bevissthet blitt en gavens høitid.

Vi vil ikke her komme inn på hverken dette eller hint angående julen, men kun fastslå som hovedsak, at en god gave som kommer en virkelig trengende broder eller søster til hjelp, — er en gave fra Herren selv. All god og all fullkommen gave kommer ovenfra, fra Lysenes Fader.

Befolkningen i Nord-Norge og Finnmark er et noisomt folk som for det meste lever av fisket og av hvad deres småbruk kaster av sig. Det er så å si født til noisomhet. Meget kunde berettes om de hjem hvor fattigdommen er rådene, og hvor familien i den kolde vintertid må holde sig innen døre grunnet mangel på klær.

Meget kunde utrettes ved å avbote denne mangel. Avlagte klær er en kjærkommen gave der hvor nøden er så stor at det ikke er blitt råd til de nødvendige klæsplagg.

Alt kommer godt med, fra spedbarnsutstyr til klær av alle

slags og for alle aldre. Undertoi, strømper, skotøi, gamasjer, benklær, frakker, kjoler, kåper o.s.v. Om det er stoppet eller lappet har mindre å si, bare det er rent.

Når klæskottene nu skal ha en rengjøring, se da efter alt det gamle toi, som kanskje har hengt i årevis til ingen nytte. Du vil sikkert med glede ofre en liten kveldsstund for å sette toiet i stand og derved glede en trengende broder eller søster.

Om man ordnet sig slik at noen brødre eller søstre i de forskjellige forsamlinger vilde påta sig arbeidet med å samle inn gavene vilde meget være vunnet. Man kunde da ekspedere det innkomne under ett. Den slags gaver er visstnok innrommet fraktmoderasjon, så forsendelsen vil ikke koste meget.

Brødre og søstre som har hjerte for saken, vil sikkert med glede ta fatt på denne velsignelsesrike gjerning, så resultatet kan bli det beste. Til gagn for våre frender der nord, og sikkerlig ikke minst til opmuntring for de vidner som under trange kår spreder evangeliets lys i Finnmark.

Den som forbarmer sig over den fattige, låner Herren, og han skal gjengjælde ham hans velgjerning. (Ordspr. 19, 17).

La oss gjøre det gode og ikke bli trette, ti vi skal hoste i sin tid, såfremt vi ikke går trett. (Gal. 6, 9).

Med broderhilsen

Arne J. Larsen.

IGSTE

han horte ikke til dem
opvakt, så læreren
bemerkelsesverdig svar
«Jeg vet ikke
hvare hun, men hun
us alle de sjele som
dersom han vilde da

godt svar?
HANDEL
lærer bad en gang
levne noen menn
gjorde en dårlig

dårlig handel, da
fedselsrett for en
nutt som svarte
en annen, «Jeg
da han soigte
trede solpva

en at også det
som vinner hel
på sin sjela

riktig,» svarte
jeg nevne det
som ikke inn
del.

ombord på en
en gang spur
vil du ha for i

svarte? Jo,
ikke nok, herr
alvorlig. «Jeg
å lyve.»

ter tilbake
11. 2/4.

ydneshaugen

g.

rund.

tbanken

mark.

34.

helt.

en

mark.

Jesus kjent.

Bolivia har alle dager hatt litt
evangelisk arbeid; men idag har
misjonærene strømmet ganske
meget til landet; men enda er det
ikke så mange evangeliske der.
Der har også et par munkers kom-
met til troen, men fanatismen er
stor, så de har måttet romme lan-
det. Dog, man går en lysere tid
imøte på evangeliets område.

Gud skal sette enhver på sin rette plass

Luk. 18, 9-14.

MUSIKK

til
Schibboleth

fra nr. 1-200 er nettop ferdig.

Pris kr. 5.50 pr. stk. innbundet
Finere bind kr. 6.00 pr. stk.
+ porto kr. 0.50.

Skriv til
KARL J. WIRGENÆS
adr. Vanførehjemmet, pr. Hamar

det fremover og hjemover. Halle-luja! i kraft av veiens liv, så så sant vi lar livet få virke, og så kan vi synge med sangeren: «Det går hjemad gjennem alt. Halle-luja, imet omnd skjal vårt små ned. Det går hjemad, jeg ser målet i det fjerne, o min venn, vil du ei følge med.»

Alf L. Torstensen.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra U. S. A

Tacoma 14. septbr. 32.

Var på postkontoret og sendte kontingenten for Misjons-Rosten idag. Så vil jeg med det samme få lov å si en hjertelig takk for bladet, som bringer bud og hilsen fra misjonsmarken, fra dem som har forlatt alt og fulgt Jesus. Forlatt sine kjære, sitt fedreland og lod kallet fra den almektige Gud. Gud elskede alle menneskene som sitter i dødens land og skygge. Også de skulde få høre om ham som kan lese den bundne og sette den plagede i frihet. Venner! La oss be for dem som har gått ut til disse arme folk med frelsens budskap. Kjære misjonsvenner, la oss være med i dette store redningsarbeid. Være med i bønn og med midler. Vi vet at det er dårlige tider i alle land. Men la oss være med å gjøre det lille vi kan. Det har alltid vært illevisnet å ha misjonærer i mitt hus når de har besøkt oss her i Tacoma. Den siste som jeg hadde den glede å ha boende hos mig var min inderlig kjære søster Alf-hild Bjørva. Hun reiste til Kina den 20. februar dette år. Hun er en kjær sjel, som alle blir glad i når de lærer å kjenne henne. Ja, Gud er god mot oss her i Tacoma. Salig er den som forlatter sig på Herren, hærskarernes Gud.

Må Gud fremdeles velsigne eder som arbeider med bladet.

En søster i Jesus
Anna Erwick.

Misjonsbet.

Følgende bidrag er mottatt til Signe Pedersen og Inga Johnsens nye stasjon, Peping, fra søstrene i Moss kr. 5, Johs. Larsen, Holmsbo 5, A. W. 5, L. A. M., Sætre 15, Venner i Skiptvet ved O. Frorud 40, Ruth Odden, Volden, Asker 18, Knut Nepstad, Kosmo p. O. 15, en broder 20, innk. ved Misjons-Rosten 60, tilsammen kr. 183.00.

Idet jeg hjertelig takker for mottagelsen av disse penger, som er oversendt søstrene, tillater jeg mig å opplyse om, at der enn mangler en del til dekning av stasjonens kostende.

Med broderlig hilsen
Th. Wessel,
kasserer.

Den siste time.

Der stod nettop en liten notis i bladet som er verd en alvorlig overveelse. Min Gud, gjør dog for Kristi blod min siste avskjedstid god!

dette lille skriftsted forekom det ord «det er den siste time» to ganger.

Var det nødvendig i Johannes's dager å rope ut et ord som dette, hvor meget mere nu da den siste time er så nær.

«Det er den siste time.» Ja, kunde dette alltid stå klart for oss kristne, — da tror jeg der måtte bli en mere alvorlig bestrebelse å etterkomme Jesu formaning om å våke og be.

Det er jo ikke sikkert at Jesus kommer hverken idag eller imorgen eller om et år. Min og din siste nær, at Brorsons salmestrofe: «Det kan langt andledes blive med mig før dagen vorder endt.» kan oppfylles på oss i dette øieblikk. Og da blir det jo for oss den siste time.

Enn om vi da først fikk øine op for at døren var lukket og vi befant oss uten bryllupskier, i resultatet av det Gud har ofret for oss? Først sin embarne Sønn. og så budsendt oss på mange måter, kanskje et helt liv. Ved sykdom, ved at en av våre blev båret ut, o. s. v. Skal det allikevel hete om oss: «De vilde ikke komme!»

«Mine barn, det er den siste time.» Det er et ord til oss idag. Når denne timen er utrunnet, da er der ikke flere igjen. Men bare de som er rede, blir med inn i bryllupssalen.

Til slutt en illustrasjon. Det var for et par år siden. Der stod en sykkesotter gråtende ved min seng, hun hadde fått et telegram, og der stod: «Mor ligger for døden.» — «A,» sukket hun, «bare jeg kunde å ha henne i live, om det så var i den siste time!» Jeg måtte uvikkelig sukke til ham fra hvem all hjelp kommer: «Herre, la henne få se sin mor enn en gang!»

Det var fem uker senere. Den samme søster står atter ved min seng. «Jo, jeg nådde frem, men det var også i den siste time. Men bror min, stakkær, han kom for sent.» Han hadde vært i Amerika i mange år. Moren hadde ofte skrevet at han måtte komme hjem, i fremmedlandet, han hadde ikke tid. Men så en dag tar han beslutningen, han vilde reise hjem. Mor skulde ingen ting vite før han stod i døren hjemme. Det skulde bli morsomt å overraske henne.

Så var han hjemme igjen. Han går den kjente veien oppover til sitt barndomshjem. Men hvad var det? — En flokk sortklædte mennesker borte på tunet! De kommer ham imøt med det budskap: Det er mors begravelsedag. «Da kom jeg for sent», sa han.

Du sjel i «fremmedlandets», forsett ikke med å ha det så travelt der ute! Vent ikke med å overraske Gud med ditt komme. Ellers kan han overraske dig. Min Gud, gjør dog for Kristi blod min siste avskjedstid god!

Mathilde Olsen
(i Budb.).

Når Gud er kjærlighet, så er han kjærlighet i alt, kjærlighet idet du kan forstå, og kjærlighet i det du ikke kan forstå — kjærlighet i den mørke tale som varer ett år, og i den mørke tale som varer 70 år.

På Jesu tid var der en klasse religiøse mennesker der i sin religiøse opfatning plasserte andre mennesker på den plass de syntes disse tilkom. Jesus gir oss i den anledning fortellingen om «Fariseeren og tolderen».

Denne lignelse har sin bestemte adresse: «Til noen som stolte på sig selv at de var rettferdige.» (9. vers.) De har ubetinget tillid til sig selv, at deres rettferdighet vil stå sin prøve for Gud. Det er intet å utsette på dem. Deres rekenskap og vandel holder prøve, og er i orden. Men samtidig med denne opfatning om sig selv ser de ned på dem som ikke er av deres opfatning, hører til deres klasse, eller deres retning. Det å holde sin egen retning for den eneste der holder prøven er forresten ganske typisk.

Lignelsen retter sin odd mot den egensinnighet der tillike mener sig å være hoiit hevet over den urettferdige masse.

To menn gikk op til templet. Deres hensikt var å be, de går sammen fordi de har et felles mål til samme tid og sted.

Dette benytter Jesus til en virksomhetsfull stilling. Personene er vidt forskjellige, kontrast virkningen er vellykket. Fariseeren i sin egen og den folkelige mening, den legemliggjorte dyd og hellighet.

Tolderen, den legemliggjorte last, nasjonens skam, sektens forakt.

Disse to stiller Jesus ved siden av hinannen til virksomhetsfull betragting.

Først viser en oss fariseeren, han stod og bad for sig selv, han gjør ingen forberedelser for sin bønn, han behøver bare å stille sig frem så flyter det fra hans munn, han kommer aldri til kort, selvophoielsen flyter i rik strøm; Han er optatt av sig selv hoiit han står over andre mennesker. «Jeg takker dig Gud at jeg ikke er som andre mennesker.» Han er ingen rover eller urettferdig, han er ikke horkarl. Det er de groveste former for synd han vet sig fri for. Også hvad han gjør: FASTER TO GANGE I UKEN, (i loven var det bestemt en fastedag om året).

Han gir tiende av all sin inntekt, ikke bare sine havevekster som mynte, dill og karve, men av alt hvad han tjener.

Han er helt tilfreds med sig selv, han er helt sikker på sin lønn hos Gud. Han kan bare innlevere sin utskrevne veksel så er Gud nødt til å løse den inn. Han er sikker på egen salighet og gleder sig over sin egen frelse og andres undergang.

Tolderen: Han har vist oss hvor langt fra bønn fariseerens optreden var, med denne tarvelige opregning av egne dyder, som aldri blir skyldig for Gud, altså det motsatte av bønn som er hjertets ydmygelse for Gud.

Andertledes var det med tolderen, han stod langt borte fra de andre bedende, dette viser oss hans opfatning av sin egen uverdighet. Han kan ikke engang løfte sine øine op, han føler sig selv så skyldbetyngt, hele hans opførsel viser en ekte ydmyghet, han slår sig for sitt bryst, han har det ondt, er bedrovet over sig selv, han føler smerte over sin synd.

Ut fra denne følelse er det som ordene presses frem fra hans munn:

«Gud vær mig synder nådig.»

Det er en virkelig bønn som søker noe hos Gud, ikke et fordringsfullt krav, men et rop om forbarmelse og nåde.

Jesus sier: Tolderen gikk rettfærdiggjort hjem til sitt hus frem for fariseeren. Og hvorfor? Fordi han hadde fått syndernes forlatelse. Fariseeren gikk hjem som han kom, han hadde ingen nød med å motta nåde, fra Gud, han var derfor den samme Jesu anvendelse av lignelsen: Den som sig selv ophoiær skal fornædres.

Den som sig selv fornædres, skal ophoiær.

Gud vil selv bestemme den plass som enhver har gjort sig fortjent til.

Jesus hadde en utmerket måte å lese Guds ord på. Han var alltid våken for at det var aktuelt for ham og sin samtid.

Gud gi oss nåde til å lese ditt ord på samme måte!

Sv. Shwan,
Fredrikstad.

Tysklands evangeliske kirke.

Professor dr. Julius Richter i Berlin har nylig utsendt en meget interessant oversikt over situasjonen i den tyske evangeliske folkekirke. Som bekjent blev den tyske statskirke oppløst under revolusjonen, og mange mente der skulle komme vilde også folkekirken uten hjelpelig gå sin oppløsning imøte. Det viste sig imidlertid at den overveldende majoritet av befolkningen holdt fast ved sin kirke, således at man fremdeles med fallrett kan tale om den tysk-evangeliske folkekirke. Den omfatter ca. 40 mill. mennesker.

Denne store folkekirke er selvfølgelig ingen ensartet masse, den er mange forskjellige åndsstrømninger. Professor Richter nevner særlig de tre politiske retninger

som gjør sig gjeldende også innen kirkens ramme, først den republikansk demokratiske, som er den sterkeste etter revolusjonen 1918. Den er den kommunistisk-socialistiske som dirigeres fra Russland og driver en hensynsløs propaganda. Og endelig den gammel-nasjonale og nynasjonalistiske retning som særlig representeres av Hitlers folk, og som også er meget pågående i sin agitasjon og gjerne vil utnytte kirken og religionen i sin politikks tjeneste. Dette skaper særlige problemer som den tyske kirke idag har å kjempe med.

De forskjellige protestantiske kirkesamfund i Tyskland har dannet et «Evangelisk kirkesamfund» til vern om felles interesser.

En ung mann kom en dag full av vrede op til en gammel, prøvet kirke og belaget sig over alle de fornærmelser han nettop hadde vært utsatt for, og erklaerte at han straks vilde avkreve en undskyldning av dem som hadde forsett sig.

«Kjære unge venn,» lod svaret. «ta imot et ord fra en gammel mann som elsker fred: Å være utsatt for fornærmelser er som å være oversproit med mudder. Mudderet borstes meget bedre av når det har fått tid til å tørke. Ta dig ikke selv til rette, men vær stille; Om nogen timer blir det ikke vanskelig for dig å tilgi og glemme!»

Misjons-Rosten's kommisjonærer:

Kontingenten kan betales til følgende — der vedspares høvet: Arendal: K. Iversen, Håvet 44. Askim: Johs. Dahl.

Aspedammen: Joh. Nordgard.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen, Sydneshaugen 13.

Dalst., Eidsvoll: Baker T. Johnsen eller Rudolf Gustavsen.

Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.

Halden: Elias Olsen, Elverhøi, Berg.

Haugesund: Bolette Alfsen, Øvregt. 114.

Hobøl: Hanna Rygge.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Bratengt. 2.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2.

Charsten Blegberg, Konows-gat. 21 III.

Rygge: Olav Gundersen eller Hans Utne.

Saltne, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnar Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abre-hansen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Volda, Sunnmor: M. Stovle.

Vedduen kan bladet erstatte hos de fleste frie predkanter og misjonærer.

MISJONSHUSET, SARPSBORG

Regelmessige moter holdes: Søndag moter kl. 10.30 og 6. Tirsdag kl. 8: Misjons- og bonnemote. Torsdag kl. 8: Evangelisk mote. Hver første lørdag i måneden menighetsmote.

GUDS PLAN

VI. (Fortsatt). Guds plan for verdens gjenløsning. — Det guddommelig program beskrevet i 3. Mosebok 23.

Av
REV. E. L. LANGSTON
i «The Life of Faith».

Hvad er disse regler og forskrifter forbillende for?

A) De synes ikke å være forbillende på Kristus for da vilde der ikke ha vært surdeig. b) Av samme grunn kan de ikke gjelde den Hellig And. c) De må derfor være forbillende på noe forarbeidet av hvete Korn. d) De to brod, hvorledes blev de til? — På pinsedagen, mens disiplene var samlet, samdrøkt og på et sted, blev de fylte med den Hellig And og «eltet» sammen til et legeme. — Guds menighet. På den dag blev tre tusen sjeler lagt til menigheten. e) Hvorfor to brod? — Menigheten består nu av to klasser, nemlig jødene og hedningene. Hittil hadde Guds hensikter blitt åpenbart for verden gjennom jødene, men fra pinsedagen har Gud uttalt sig en utvalgt skare fra hedningene, såvel som en utvalgt skare fra jødene. f) Videre er der i de to brod et element av korruptjon. Guds menighet har vært, og er ennå, besmittet og besudlet av tilstedeværelsen av selvlig og synd. g) Men tross alt dette, er de to brod hellige for Herren, og er førstegorden av en stor host som ennå hører fremtiden til.

5. Basunklang-festen. — «Og Herren talte til Moses og sa: Tal til Israels barn og si: I den syvende måned på den første dag i måneden, skal I holde en hviledag, en basunklang til ihukommelse, en hellig forsamling. I skal ikke gjøre noen arbeidsgjerning, og I skal ert lidoffer til Herren.» (3. Mos. 23, 23—25.)

Hittil i de fire første høitider, har vi sett en bokstavelig og nøiaktig oppfyllelse av de regler og forskrifter som Herren har forordnet. Basunklangfesten, forliksesdagen og lovsalenes høitid er ennå upyft, — men vi kan sikkerlig forvente en likeså nøiaktig og bokstavelig oppfyllelse av de tre siste høitider som vi har sett i oppfyllelsen av de fire første.

Vi legger også merke til at de fire første høitider, mens de tre siste holdes om høsten, således at der er et tidsrum av flere måneder mellom pinsesfesten og basunklangfesten. Dette er betydningsfullt.

Basunklangen var en viktig anordning for Israels barn, og den syvende måned i hvilken disse siste høitider blev feiret kalles «Sabbatmåneden».

Gjennom alle de profetiske og forbillende skrifter, er en basun alltid forbillende på Guds røst. I 4. Mos. 10, 1—10 finner vi enkelt-hetene med hensyn til sølvtrumpetene som er et bilde på Guds røst der sammenkaller sitt folk. «I den syvende måned, på den første dag i måneden skal I holde en hviledag, en basunklang til ihukommelse, en hellig forsamling.»

Den første dag av den syvende måned er den jødiske nyttårsdag. På denne jødiske nyttårsdag — «Rosh-Hoshana» — som begynner tidlig om aftenen, samles jødene i sine synagoger i et stort antall, og så snart der er blåst i trompetene gripes hele folket av stor frykt, engstelse og spenning,

for de tror at i det øieblikk blir «livets bok» og «dødens bok» åpnet av Gud, og de sjeler som er bestemt til å dø i det kommende år, får sine navne skrevne i dødens bok. Boken forblir åpen til «forliksesdagen», «den sorte fastes dag», den tiende dag i den syvende måned og det er mulig i løpet av disse ti dager å få sitt navn overført fra «dødens bok» til «livets bok» og måten hvorpå denne overførsel kan frembringes er ved utførelsen av «Mitzvah» d. v. s. gode gjerninger.

Følgelig er jødene i løpet av disse ti dager særdeles ivrige efter å være vennlige mot hverandre, de gir gaver til fattige slektninger, besøker syke, gir rikelig til forskjellige velgjørende formål, i det de håper på denne måte å få sine navne overført til «livets bok» og de skulde finnes i «dødens bok».

I løpet av alle disse ti tunge, mørke dager, er jødene virkelig u lykkelige og elendige, uvitende om hvilken stilling de har i Guds øine; for så snart trompetens er hørt på nyttårsdagen, trer de at Gud er iferd med å veie deres gode og deres onde gjerninger, derfor er det dage med faste og beven.

Disse fastedager kulminerer i den sorte fastes dag eller forliksesdagen, da synagogene i fireog-

tyve timer er fulle av joder og jodinner. De nyter ikke noensomhelst mat eller drikk, og mangen en opriktig jøde har en svøpe i sin hånd og pisiker sig selv på grunn av sin synd og sin frykt for Gud.

Således er den måte, hvorpå jødene inntil denne dag søker å oppfylle de regler og forskrifter Moses gav dem i forbindelse med basunklangfesten og forliksesdagen. Men hva er deres åndelige og profetiske betydning?

Det er meget betydningsfullt, idet man gransker de profetiske skrifter, å gi akt på hvor ofte der refereres til basunklangfesten. «Alle I jorderikets innbyggere og jordens beboere! Når der loftes basuner på bjerge, da se til, og når der støtes i basuner, da hør efter!»

«På den tid skal der bringes Herren, herskarenes Gud, gaver, et rankt og glinsende folk..... til Sions berg.» (Esaias 18, 3—7). Det er derfor ved basunklangfestens tid at jødene gjenoprettes i sitt land. «Og de skal skje på den dag, (det vil si, på den messianske dag) da skal der støtes i en stor basun, og de fortapte av Assurs land og de fordrevne i Egyptens land skal komme, og de skal tilbede Herren på det hellige berg i Jerusalem.» (Esaias 27, 13.)

«Den Herre Herre skal stote i basunen og fare frem i søndens storme.» (Sak. 9, 144.)

(Mere).

På Chiriguans indianernes nordligste territorium i Argentina

Forts. fra 1. side.)

at det allikevel var med i Guds forutvidende plan og rådslutning at jeg skulde til Tartagal denne gang, ti det gjorde nemlig utslaget til at jeg, hurtigere enn jeg fra først av hadde tenkt, kommer til mitt endelige mål og virkefelt i Nord-Argentina. Jeg fikk nemlig høre, da jeg kom til Tartagal, at en indianerhøveding hadde vært på gjennemreise for kun tre dager siden. Nu var han reist videre ned til en by ved navn San-Pedro hvor det er en stor sukkerfabrikk og hvor mange indianere har arbeide. Det er også en evangelisk misjon på nevnte sted og høvedingen hensikt med sin reise dit var å søke efter en evangelisk lærer, som han nu har søkt efter i flere år. Det er den samme høveding som jeg skrev om i min bok som for flere år siden reiste helt til Buenos Aires for å søke efter en evangelisk lærer. Der gikk han op til presidenten med begjæring om å få en lærer op til sig. Presidenten svarte at han skulde sende op til ham to katolske munker.

— Nei, så høvedingen, dem vil jeg ikke ha, jeg vil ha evangelisk lærer, som han nu har søkt efter i flere år. Det er den samme høveding som jeg skrev om i min bok som for flere år siden reiste helt til Buenos Aires for å søke efter en evangelisk lærer. Der gikk han op til presidenten med begjæring om å få en lærer op til sig. Presidenten svarte at han skulde sende op til ham to katolske munker.

Siden har flere munker vært der oppe fra Salta, men alle har fått avskjed på grått papir, som vi sier i Norge, ti høvedingen holdt på sitt at det er evangeliske

lærer han vil ha. Vel, årene er gått, men ennå er ingen kommet for å undervise disse indianere og derfor var det høvedingen nu vilde gjøre ennå et forsøk om det skulde lykkes for ham og få noen ditop fra misjonen i San-Pedro.

Den engelske misjonær som fortalte mig dette, og som også hadde reist forbi høvedingens hjemsted på vei til Bolivia, forsikret mig at det var just en plass for mig å åpne misjon og mente jeg burde reise dit op og bese mig på stedet og snakke med høvedingen. Han trodde høvedingen nu var kommet tilbake igjen. «Og», sa han, «noen misjonær får han ikke i San-Pedro, da en av dem var hjemme i England, og den andre hadde mer enn nok å gjøre på sitt hjemsted i San-Pedro.

Nu bør det her bemerkes, at det ikke er fordi det ingen andre steder er å virke på i Nord-Argentina, at jeg nettop har lagt så meget an på å komme just til dette sted. Men grunnen er den, hatt det klart for oss siden før vi reiste fra Norge at det er til Bolivias grense vi skal, da vi begyter at dette er Guds vilje og virke Herrens verk i Argentina.

Mandag den 8. august startet jeg med Playa Ancha som mål, så heter nemlig stedet hvor indianernes territorium er beliggende. Jeg fikk følge med en lastebil som skulde til Bolivia mot å betale to Pesos som jo var en rimelig sum for en reise på ca. 45 km.

Kommet frem til Playa Ancha fant jeg at høvedingen ennå ikke var kommet tilbake igjen. Indianerne som bodde nærmest ble var i full gang med å feste når jeg kom dit, enda det var mandag eftermiddag. Hjemme i Nordag er det jo gjerne lørdag og søndag man fester, er det ikke så? Indianerne slo på tromme, blåste floite og danset sine underlige danser. De hadde nok allerede satt tillivs adskillig Chicha (maissatt) til livs av dem var mere eller mindre omtåket. Jeg snakket med trommeslageren. Han så noenlunde erduelig ut så han kunde snakke med mig. Jeg spurte ham efter Gregorio Moreno.

— O, du mener høvedingen her?

— Ja, er han kommet hjem ennå?

— Jo, han trodde da det, hadde hørt han skulde være kommet i-

går, men deroppe på haugen ligger hans hus og du vil der treffe hans hustru om han ikke er hjemme selv.

Da jeg kom dit op fikk jeg høre at høvedingen ennå ikke var kommet hjem, men de ventet ham hjem hver dag, da han hadde lovet å være hjemme igjen om de uker. Høvedingens hustru holdt på å knuse mais i en stor morter, på å knuse mais av en utulet tromme bestod av en utulet tromme stamme. Melet skulde hun bruke til maissbrod. En annen kvinne holdt på å lage maissøl, det gjorde dem på den måten at de tygger maissen med tennene og spytter den ut igjen i fatet. De tror nemlig at ollet gjør bedre når de gjør det slik. Hvorvidt dette er tilfellet kan jeg ikke uttale mig om, men sikkert er det at de tror det selv.

(Resten i neste nr.)

Forfølgelse og hat for bekjennelsen skyld

II.
Når Jesus var her på jorden, var hans vandel god, han gjorde en god gjerning da han helbredet alle de syke, utdrev onde ånder, åpnet blindes øine, og opvakte de døde; men Jesus var ikke kommen bare for å gjøre gode gjerninger, han kom også for å vidne om sannheten, og for dette var det han blev hatet.

Hovedemnet i hans vidnesbyrd var at han var Guds sønn, og var kommen for å gi sitt liv til frelse for slekten. En gang han vidnet om dette tok fariseerne stener op og vilde stene ham. Han svarte da: «Mange gode gjerninger har jeg vist imot eder, for hvilke av dem stener I mig?» De svarte: «For noen god gjerning? stene vi dig ikke; men for gudsbespottelse, og fordi du som en menneske, gjør dig selv til Gud.»

Jesus fortsatte: «Sier I da til ham som Faderen har helliget og sendt til verden: Du spottet Gud! fordi jeg sa: jeg er Guds sønn. Gjør jeg ikke min Faders gjerninger da tro mig ikke. Men gjør jeg dem, da tro gjerningen, om I ikke tro mig, for at I kan innse og kjenne at Faderen er i mig, og jeg i ham.»

Dette var skarpe og overbevisende ord! ti gjerningene svarte til bekjennelsen; men deres hjertener var forherdet, og vilde ikke la sig overbevise. De søkte istedet atter å gripe ham; men han slapp ut av deres hånd.

Jødene forsøkte flere ganger å gripe Jesus for hans bekjennelse om at han var Guds sønn, likeledes for at han vidnet om sine gjerninger, og endelig for hans skarpe ord mot dem, som åpnet deres hykleriske vesen. De men blev alltid slagne. Ved alle disse sammenstøt med ham, hvor han alltid gikk av med seiren, modnedes hatet efterhvert, og når tiden var fullkommen, var hatet på keokpunktet, og Jesus blev korsfestet av sine fiender.

Når Jesus altså dømtes til døden, var det ikke for hans gjerninger; ti de talte for sig selv; så langt gikk det med Jesus, at han måtte gi sitt liv for bekjennelsen; men da han dertil var kommen undvek han ikke i noe. Han gjorde sin Faders vilje helt,

idet han talte de ord han gav han å tale.

Som det gikk Jesus, som er vår bekjennelses apostel, vil det også alle hans efterfølgere. I Apostolens gjerninger finnes omtalt: en mann ved navn Stefanus, som også er et klart eksempel på hat og forfølgelse for bekjennelsen.

Han blev valgt sammen med syv andre til å tjenestgjøre ved bordene. Det vil si: vareta enkes nærliggende forfølgelse, og efternes daglige forsorgelse, og efternes således en god gjerning, og var ordets fulle betydning en god mann, velsignet av Gud, og gjorde store undergjerninger blandt folket ved Guds kraft.

Da stod noen av synagogeføret fram og innlot sig i ordskift med ham; men de kunde ikke stå sig mot den visdom, og den ånd som han talte med.

Da traff de lønlig avtale med noen menn og sa: «Vi har hørt han har talt bespottelige ord mot Moses og Gud.» De forte falske vidner mot ham og sa: «Dette menneske holder ikke med å tale mot det hellige ånd og mot loven, ti vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal nedbryte de skikke som Moses gav oss.»

Stefanus blev avkrevet sin bekjennelse for yppersteprestens som han med stor frimodighet avla.

Han begynte med herligheter Guds åpenbarelse for Abraham mens han var i Mesopotamien, gjennemgikk i sin tale de gamle patriarkers gjerning og Guds relse med sitt folk Israel.

Han sluttet sitt vidnesbyrd med de ord: «I hårde haine, uomskjønne på hjerte og sinn! I står all den Hellig And imot, som eders fedre, således også I. Hver av profeterne forfulgte ikke eders fedre? og de drepte dem som forkynte at den rettferdige skulde komme, han som I nu har forrådt og myrdet, I som motvillig holdt den.»

Dette var en knusende prøven, overbevisende og sann. Men istedet for å bøie sig og erkjenne sannheten, stakk det dem i deres hjertener og skar tenner mot ham.

(Mere).

Utgit ved en redaksjonskomité
«Glommen»s trykkeri, Sarpsbø